

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudkyň Mgr. Ing. Silvie Svobodové a JUDr. Ivanky Havlíkové v právní věci

žalobce: **J. S.**

zastoupen advokátem Mgr. Janem Boučkem
sídlem Opatovická 1659/4, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí Ministerstva dopravy ze dne 28. 1. 2021, č. j. 224/2020-190-TAXI/3,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva dopravy ze dne 28. 1. 2021, č. j. 224/2020-190-TAXI/3, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15 342 Kč, a to ve lhůtě jednoho měsíce od právní moci rozsudku k rukám právního zástupce žalobce Mgr. Jana Boučka, advokáta.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze dne 29. 3. 2021 domáhal přezkoumání rozhodnutí Ministerstva dopravy ze dne 28. 1. 2021, č. j. 224/2020-190-TAXI/3 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo na základě odvolání žalobce podle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), změněno rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravních agend (dále jen „prvostupňový orgán“ nebo „dopravní úřad“), ze dne 19. 2. 2018, č. j. MHMP 283555/2018 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 35 odst. 2 písm. w) zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění účinném do 30. 6. 2020 (dále jen „zákon o silniční dopravě“), kterého se dopustil tím, že dne 21. 2. 2017 na trase ulice Táboritská 16/24, Praha 3 – ulice Kolovratská 3, Praha 10, v čase od 15:58 hodin do 16:14 hodin, v rozporu s § 21 odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě provozoval taxislužbu vozidlem tovární značky Volkswagen Passat, SPZ: X, které nebylo zapsáno v evidenci vozidel taxislužby (výrok A). Za spáchání tohoto přestupku mu byla podle § 35 odst. 6 písm. b) zákona o silniční dopravě uložena pokuta ve výši 150 000 Kč, splatná ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozhodnutí (výrok B) a podle § 79 odst. 5 správního řádu povinnost uhradit náklady řízení paušální částkou 1 000 Kč ve lhůtě splatnosti 15 dnů od právní moci rozhodnutí (výrok C). Žalovaný napadeným rozhodnutím změnil prvostupňové rozhodnutí ve výroku B co do výše pokuty na 75 000 Kč a co do doby splatnosti pokuty na 7 měsíců od právní moci rozhodnutí a ve výroku C co do doby splatnosti náhrady nákladů na 7 měsíců od právní moci rozhodnutí, přičemž ve zbytku prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

II. Rozhodnutí žalovaného (napadené rozhodnutí)

3. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí vyšel ze zjištění, že řízení o přestupku bylo dopravním úřadem zahájeno dne 22. 1. 2018 na základě podnětu Sdružení pražských provozovatelů taxislužby z. s. (dále jen „podatel“) ve věci porušování zákona o silniční dopravě, který byl podpořen pořízeným exekutorským zápisem č. 091 EZ 21/17 (dále jen „exekutorský zápis“) o osvědčení skutkového děje ve smyslu § 77 a násl. zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti a o změně dalších zákonů (dále jen „exekuční řád“). Exekutorský zápis byl vypracován exekutorským kandidátem, pověřeným soudní exekutorkou JUDr. Ingrid Švecovou z Exekutorského úřadu Praha 3 a přílohami zápisu byla fotodokumentace displeje mobilního telefonu, dokládající způsob objednání přepravy přes aplikaci Uber (přílohy č. 2 a 3), fotografie exteriéru a interiéru vozidla SPZ: X (přílohy č. 4 a 5), e-mailem zaslaný rozpis jízdného s údaji o přepravě (příloha č. 6) a faktura za přepravu (příloha č. 7).
4. Žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí dále vypořádával s odvolacími námitkami žalobce, který zpochybňoval popis skutkového děje v exekutorském zápisu s tím, že dopravní úřad rozhodoval na základě nezákonného exekutorského zápisu, nesprávně právní věc posoudil při výkladu skutkové podstaty přestupku a uložil žalobci extrémně nepřiměřenou sankci.
5. Žalovaný se k těmto námitkám zabýval povahou exekutorského zápisu. Posoudil jej ve smyslu § 567 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“) jako veřejnou listinu nadanou presumpcí správnosti. Uzavřel, že nemá pochybnosti o tom, že přeprava byla cestujícímu poskytnuta tak, jak je v exekutorském zápisu uvedeno, a že přílohy exekutorského zápisu jsou autentické.

Žalovaný v pořízení exekutorského zápisu spatřoval zákonný postup ve smyslu § 77 exekutorského řádu a posoudil, že při pořízení exekutorského zápisu nemohlo dojít k nedovolenému narušení soukromí dopravce. V daném případě bylo ztotožněno, že řidič, který dopravu prováděl, se přihlásil do aplikace Uber pod přihlašovacími údaji, které jeho činnost přiřadily dopravci, jak je zřejmé ze zaslané faktury. Žalovaný měl současně za to, že dopravní úřad zjistil dostatečně stav věci z osvědčení učiněným popisem v exekutorském zápise, který je podložen doklady a zobrazeními z aplikace Uber. Žalovaný uzavřel, že žalobci coby dopravci je přičitatelné spáchání přestupku uvedeného v § 35 odst. 2 písm. w) zákona o silniční dopravě, kterého se prokazatelně dopustil tím, že při provozování taxislužby dne 21. 8. 2017 nezajistil, aby bylo vozidlo, jímž byla taxislužba poskytnuta, zapsáno v evidenci vozidel taxislužby. Zjištěné skutečnosti vyplývají podle žalovaného z exekutorského zápisu a z lustrace dopravního úřadu v Rejstříku podnikatelů v silniční dopravě.

6. Žalovaný přistoupil na odvolací námitku nepřiměřenosti výše uložené pokuty. Uvedl, že žalobce spáchal přestupek dne 21. 2. 2017, jeho jednání tak bylo posuzováno optikou změny zákona o silniční dopravě č. 304/2017 Sb., účinné od 4. 10. 2017, jelikož byla pro žalobce příznivější ve smyslu snížení maximální sazby přestupku z dosavadních 500 000 Kč na 350 000 Kč. Dopravní úřad i přesto uložil pokutu, která vybočuje z dosavadní rozhodovací praxe. Žalovaný proto rozhodl o snížení výše uložené pokuty, a to na částku 75 000 Kč, která dle jeho názoru lépe odpovídá okolnostem daného případu a době jeho spáchání v reakci na výše pokut ukládaných za obdobné delikty v této době. S ohledem na skutečnost, že okamžitá úhrada pokuty by pro žalobce mohla být zatěžující za situace omezeného podnikání v důsledku opakovaně vyhlášeného nouzového stavu během pandemie, žalovaný přistoupil ke změně lhůty pro uhrazení pokuty a nákladů řízení na dobu 7 měsíců od právní moci rozhodnutí. Na základě všech shora uvedených důvodů žalovaný rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí.

III. Žaloba

7. Žalobce v podané žalobě *v prvním žalobním bodě* namítal, že žalovaný se řádně a zákonně nevypořádal s jeho námitkou týkající se nezákonnosti exekutorského, pořízeného exekutorským kandidátem Exekutorského úřadu Praha 3 (dále jen „exekutorský kandidát“), který sloužil jako jediný důkaz ve správním řízení. Žalobce zpochybnil objektivnost provedeného zápisu, když z něj má vyplývat, že si exekutorský kandidát pod smyšleným jménem „T. U.“ objednal, učinil a zaplatil přepravu a poté o tom provedl exekutorský zápis. Tím dle tvrzení žalobce došlo k závažnému porušení pravomoci exekutora a takový nezákonně provedený exekutorský zápis nemůže být vůbec jako důkaz použit.
8. Žalobce odkázal na § 77 exekutorského řádu, podle kterého není exekutor oprávněn k osvědčení skutečností, které sám zastrěným jednáním vyvolal. Takový exekutorský zápis nemůže být považován za objektivní. Dle názoru žalobce je nezbytné trvat na tom, aby exekutor při osvědčování skutkového děje podle § 77 exekutorského řádu vystupoval prostřednictvím svých účtů a své identity, nikoli smyšlené identity, jako tomu bylo v nynějším případě. Vadu exekutorského zápisu žalobce spatřuje také v tom, že nedošlo k identifikaci řidiče a cestujícího a s ohledem na výše uvedené není jasné, zda byla přeprava skutečně poskytnuta exekutorskému kandidátovi.
9. Žalobce nesouhlasil s tvrzením žalovaného, že exekutorský zápis je v tomto případě veřejnou listinou nadanou presumpcí správnosti podle § 53 odst. 3 správního řádu a § 567

občanského zákoníku, a že nebyly dány důvody pro zpochybnění popisu skutkového děje. Dále žalobce uvedl, že exekutorský zápis neosvědčoval skutečnosti, kterými mohou být prokázány nároky v řízení před soudem nebo jiným státním orgánem. V přestupkovém řízení nebyly prokazovány žádné nároky, neboť otázka spáchání přestupku nezávisí na uplatnění nároku státu vůči pachateli. Žalobce měl rovněž za to, že popsany postup není v souladu s čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv.

10. Žalobce rovněž namítl, že exekutorský zápis je jako důkaz nepřípustný a nezákonný, protože účelově obchází institut svědecké výpovědi a obchází rovněž podstatu provádění veřejné kontroly podle předmětných zákonných norem. Dodal, že zachycovat projevy a osobní údaje druhých osob bez jejich vědomí je možné pouze na základě předchozího povolení soudu v rámci tomu určených právních institutů. Odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2009, č. j. 1 Afs 60/2009-119, a na nálezh Ústavního soudu ze dne 13. 9. 2006, sp. zn. I. ÚS 191/05, jehož závěry aplikoval i na nynější situaci.
11. Žalobce odmítl závěry žalovaného o tom, že soudy aprobovaly použití exekutorských zápisů jakožto důkazu ve správním řízení, přičemž žalovaným odkazovaná judikatura Městského soudu v Praze se týkala jiných skutkových okolností, ve kterých osvědčované skutečnosti nebyly vyvolány jednáním exekutora. Žalobce také namítl, že není možné v přestupkovém řízení vycházet pouze z jediného důkazu, přičemž ve správním řízení nebyly provedeny žádné zákonné důkazy, ze kterých by bylo možno určit, kdo byl dopravcem dané přepravy, natož řidičem či cestujícím. Žalobce má za to, že pro vydání rozhodnutí o jeho vině ze spáchání přestupku nebyl v případě vytýkaného skutku dostatečně a zákonně zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti tak, jak to správnímu orgánu ukládá zejména § 3 správního řádu.
12. *Ve druhém žalobním bodě* žalobce brojil proti výši uložené sankce, kterou považuje za nezákonnou, neboť žalovaný nepřihlédl k majetkovým a osobním poměrům podnikající fyzické osoby žalobce. Dle žalobce je výčet uvedený v § 37 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „přestupkový zákon“), pouze demonstrativní, a proto měl žalovaný k majetkovým a osobním poměrům přihlížet spolu s korektivem likvidační pokuty. Žalovaný nerespektoval závěry usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133, podle kterých v případě neposkytnutí součinnosti účastníka ohledně informací o jeho osobních poměrech je nezbytné postupovat do určité míry obdobně, jako postupuje trestní soud podle § 68 odst. 4 trestního zákoníku. Žalovaný si měl obstarat podklady z veřejně dostupných rejstříků a na jejich základě měl provést odhad majetkových poměrů pachatele. Nesplněním své povinnosti žalovaný porušil princip individualizace trestu, neboť nevysvětlil, jaké konkrétní skutečnosti vzal v potaz a proč byla pokuta uložena v konkrétní výši.
13. Pokud žalovaný dospěl k závěru, že pro zmírnění negativních dopadů výše uložené pokuty je případné rozložit ji na splátky, měl tak učinit rovnou v napadeném rozhodnutí a měl také stanovit výši splátky pokuty s přihlédnutím k majetkovým a osobním poměrům žalobce. Žalobce shrnul, že tím, že žalovaný takto nepostupoval, zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti.
14. Žalobce se dále domníval, že délka správního řízení měla být zohledněna při stanovení výše uložené pokuty. Tím, že bylo pravomocné rozhodnutí vydáno po 4 letech od spáchání přestupku, měly správní orgány zatížit řízení zjevně nepřiměřenou délkou řízení, čímž mělo být porušeno právo žalobce na spravedlivý proces a projednání věci v přiměřené době.

Žalobce odkázal na rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 25. 2. 2014, sp. zn. 30 Cdo 3300/2013, a ze dne 10. 3. 2011, sp. zn. 30 Cdo 2743/2009. Přestupkové řízení je pokládáno za řízení týkající se trestního obvinění ve smyslu čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, což vyplývá z judikatury Evropského soudu pro lidská práva i z nálezu Ústavního soudu ze dne 17. 1. 2008, sp. zn. II. ÚS 82/07. Ve smyslu nálezu Ústavního soudu ze dne 31. 3. 2005, sp. zn. I. ÚS 554/04, je správní orgán povinen výslovně posoudit vliv překročení zákonné lhůty k vydání rozhodnutí a délky takového překročení. Žalobce dále požadoval, aby takové posouzení bylo provedeno s ohledem na § 39 odst. 3 trestního zákoníku.

15. Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

16. Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě setrval na stanovisku uvedeném v napadeném rozhodnutí a trval na tom, že exekutorský zápis je veřejnou listinou. Zdůraznil, že z § 77 exekučního řádu nevyplývá, že by exekutor nemohl sepsat zápis o jednání, kterého se sám zúčastní, a to, že je jako důkaz použit dostatečně hodnověrný exekutorský zápis, není obcházení institutu svědecké výpovědi. Žalovaný nepovažoval za rozdílné situace, kdy někdo požádá o vyhotovení exekutorského zápisu o přepravě a sám v přítomnosti exekutora provede objednávku, nebo přenechá objednávku v aplikaci na exekutorovi.
17. Doplnil, že i pokud by nebylo možné na exekutorský záznam pohlížet jako na exekutorský zápis nadaný presumpcí správnosti, lze jej použít jako obecný podnět, který je ve spojení s dalšími důkazy (fotodokumentace procesu objednání, potvrzení zaslané do e-mailu, faktura) dostatečným podkladem pro prokázání toho, že žalobce provedl předmětnou přepravu.
18. K námitce prvního žalobního bodu dále žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterém se totožnou námitkou zabýval. S poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2009, č. j. 1 Afs 60/2009-119, podle kterého je zásahem do práva na respektování soukromého života taxikáře pořízení audiovizuálního záznamu uvnitř vozidla, uvedl, že v projednávaném případě k pořízení audiovizuálního záznamu nedošlo, a proto není možné závěry uvedeného rozsudku aplikovat na nynější případ.
19. Žalovaný dále dodává, že ačkoliv v objednávce nebylo uvedeno právě jméno exekutorského kandidáta, tato skutečnost nijak nenarušuje hodnověrnost objednávacího procesu a provedení přepravy, neboť to, že na faktuře za přepravu je uvedeno jiné jméno, nijak nezpůsobuje pochybnost o tom, komu byla přeprava jménem dopravce poskytnuta. Žalovaný proto nemá pochybnosti o zákonnosti pořízení exekutorského zápisu. Exekutorský kandidát při provedení přepravy zjistil, že daným vozidlem byla provozována taxislužba. Státní poznávací značku vozidla uvedl jednak do exekutorského zápisu a jednak ji bylo možné ověřit prostřednictvím fotodokumentace vozidla, která byla pořízena bezprostředně před nebo po ukončení přepravy a byla součástí exekutorského zápisu. K prokázání porušení § 35 odst. 2 písm. w) zákona o silniční dopravě postačí prokázat, že přeprava se daným vozidlem uskutečnila a že dané vozidlo nebylo evidováno jako vozidlo taxislužby. K žalobcem namítanému neztotožnění řidiče žalovaný uvedl, že osoba řidiče, resp. jeho identifikace, není s ohledem na povahu spáchaného přestupku bezpodmínečně nutná a na vedené řízení neměla žádný vliv.
20. K námitce druhého žalobního bodu žalovaný uvedl, že v případě, kdy je pachatelem fyzická osoba, je nezbytné přihlídnout k jejím osobním a majetkovým poměrům. U podnikající

fyzické osoby je běžně posuzován pouze korektiv likvidační pokuty. Podle znění přestupkového zákona jsou osobní a majetkové poměry posuzovány pouze u přestupků, které spáchá nepodnikající fyzická osoba. Žalovaný dodává, že není vyloučeno, aby správní orgán posuzoval osobní a majetkové poměry také u podnikající fyzické osoby, ale nelze dovodit, že by tomu tak mělo být automaticky a v rozsahu tak širokém, jak si žalobce představuje. Situací, kdy by poměry správní orgán posuzoval i u podnikající fyzické osoby, je právě zkoumání likvidačního dopadu pokuty na žalobce.

21. Žalovaný posoudil, že vzhledem k nedoložení jakýchkoliv informací o své majetkové situaci a tomu, že pokuta odpovídá běžně ukládaným pokutám v pražské taxislužbě, není pokuta pro žalobce likvidační. Pokud žalobce namítá, že posouzení dopadů pokuty na jeho osobu nebylo dostatečné, lze konstatovat, že to byla právě jeho pasivita v řízení, která vedla k tomu, že jeho majetkové poměry musely být stanoveny odhadem a nemohly být důkladněji zkoumány.
22. V rámci určení výše uložené pokuty žalovaný zohlednil okolnosti spáchání uvedeného přestupku, související okolnosti daného případu a zavedenou rozhodovací praxi v dané věci, když vyhodnotil uložení pokuty ve výši 150 000 Kč jako nepřiměřené a snížil ji na částku 75 000 Kč.
23. K argumentaci žalobce, že měl žalovaný rozhodnout o uhrazení pokuty ve splátkách, žalovaný uvedl, že je to správce daně (dopravní úřad), kdo rozhoduje o povolení splátek, a právě žalobce disponuje právem o povolení splátek požádat. Není možné, aby žalovaný jako odvolací orgán bez žádosti žalobce rozhodoval, že musí uhradit pokutu ve splátkách.
24. K námitce týkající se délky řízení žalovaný uvedl, že neshledává důvody, proč by v tomto případě mělo dojít ke zvážení možnosti snížení pokuty z tohoto důvodu, protože nemá za to, že by se jednalo o zjevně nepřiměřenou délku řízení, přičemž ani žalobce proti délce řízení nijak nebrojil. Poukazuje také na úpravu promlčecích lhůt a její význam. Dodává, že ani nedodržení pořádkových lhůt pro vydání rozhodnutí nezakládá žalobcem tvrzenou nepřiměřenou délku řízení a neporušuje právo žalobce na spravedlivý proces.
25. Žalovaný má za to, že v předmětné věci postupoval v souladu s právními předpisy, dostatečně se vypořádal s námitkami žalobce a odpovídajícím způsobem změnil výši trestu. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby soud podanou žalobu zamítl.

V. Další podání účastníků

26. Žalobce v replice k vyjádření žalovaného opakovaně rozporoval zákonnost exekutorského zápisu ve světle § 77 a násl. exekučního řádu a v kontextu § 79 zákona č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti. Žalobce zopakoval, že zásahy soudního exekutora do osvědčovaného děje jsou nepřípustné. Exekutorský zápis byl vydán v rozporu se zákonem, a proto nemohl být veřejnou listinou.
27. Žalobce po celou dobu správního řízení rozporoval, že by předmětnou přepravu poskytl. Řidič, který ji měl poskytnout, nebyl dosud identifikován a vyslechnut. Podle žalobce tak není vůbec zřejmé, kdo přepravu poskytoval a kdo ji využil, když měla být přepravována fiktivní osoba, neboť žalobce takové poskytnutí přepravy již od počátku vylučoval. Žalobce trval na tom, že nebyly provedeny žádné zákonné důkazy, které by tvrzené skutečnosti doložily. Další „důkazní“ deriváty, které zmiňuje žalovaný v napadeném rozhodnutí (přílohy exekutorského zápisu), vycházejí podle názoru žalobce z takového nezákonného prvotního „důkazu“ a nelze je v řízení vůbec použít.

28. Žalovaný ve své reakci na repliku žalobce zopakoval, že podstatné pro posouzení stavu věci je, že byla prokazatelně objednána a provedena přeprava, jejíž okolnosti byly sepsány do exekutorského zápisu, který obsahuje náležitosti požadované § 77 exekučního řádu. Exekutorský zápis se tak stal relevantním podkladem pro zahájení a vedení řízení o přestupku. Žalovaný má tedy za prokázané, že přeprava byla provedena tak, jak je uvedeno v exekutorském zápise, který je doplněný o pořízené přílohy a následně došlo prostřednictvím podkladů uvedených v rozhodnutí ke zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, tedy že žalobce jako dopravce spáchal přestupek podle § 35 odst. 2 písm. w) zákona o silniční dopravě tím, že provozoval taxislužbu vozidlem, které nebylo evidováno jako vozidlo taxislužby.
29. Žalobce v reakci na dupliku žalovaného setrval na svých námitkách nezákonnosti použití exekutorského zápisu s odkazem na rozsudky Městského soudu v Praze, č. j. 18A 35/2021-57, č. j. 11A 62/2021-65, č. j. 11A 90/2021-66 a č. j. 11A 100/2021-54, na nezákonném jednání exekutorského kandidáta pod smyšleným jménem a na neprovedení dokazování výsledkem řídiče k tomu, zda přeprava vůbec proběhla. S odkazem na Všeobecné obchodní podmínky aplikace UBER žalobce uvedl, že tato aplikace neumožňovala, aby se někdo vydával za někoho jiného, jednalo by se o rozpor s těmito podmínkami.

VI. Jednání před soudem

30. Při jednání u soudu setrvali účastníci na svých dosavadních stanoviscích uvedených žalobcem v žalobě a žalovaným ve vyjádření k žalobě, a následně oběma účastníky v několika dalších podáních.
31. Zástupce žalobce zopakoval, že exekutorský zápis v projednávaném případě nemá parametry veřejné listiny, dále odkázal na rozhodování jiných senátů zdejšího soudu v obdobných věcech, které posoudily povahu exekutorského zápisu a dospěly k závěru o nezákonnosti napadeného rozhodnutí.
32. Žalovaný shrnul jako podstatné, že předmětná přeprava byla uskutečněna a že ji provedl žalobce jako dopravce. Poukázal na rozhodnutí 9. senátu v obdobných věcech, který na rozdíl od jiných senátů zdejšího soudu k závěru o nezákonnosti napadeného rozhodnutí nedospěl.
33. Soud neprovedl dokazování důkazními prostředky navrženými v podané žalobě a v replikách žalobce, když dokazování printscreeny webových stránek www.exekucerychle.cz a smluvními podmínkami UBER B.V. nepovažoval soud za nezbytné k posouzení skutkového a právního stavu v této věci, když vyšel z podkladů v žalovaném předloženém spisovém materiálu, vztahujícím se k tomuto konkrétnímu případu přestupku. Správním spisem se dokazování neprovádí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008 - 117, č. 2383/2011 Sb. NSS).

VII. Posouzení věci Městským soudem v Praze

34. Žaloba byla podána včas ve smyslu § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a to v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

35. Městský soud předesílá, že v posuzované věci neshledal žádné skutečnosti, které by vedly k nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí ani rozhodnutí prvostupňového orgánu. Správní soudy v minulosti nesčetněkrát judikovaly, že zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů (či pro nesrozumitelnost) skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů tehdy, jestliže správní orgán neuvede konkrétní důvody, o něž se jeho rozhodnutí opírá (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, č. j. 2 As 37/2006 - 63, č. 1112/2007 Sb. NSS), nevypovídá se se všemi odvolacími námitkami (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008 - 71), či neuvede důvody, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení a proč námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené (srov. rozsudek NSS ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005, č. 689/2005 Sb. NSS). Nepřezkoumatelným pro nedostatek skutkových důvodů pak může být podle ustálené rozhodovací praxe rozhodnutí pro takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde správní orgán opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny. Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné. Městský soud v Praze v tomto směru pro stručnost odkazuje na závěry vyjádřené mj. v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005 - 245, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 - 64. Uvedený přístup vychází rovněž z ustálené rozhodovací praxe Ústavního soudu (např. nález Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, nález Ústavního soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, nález Ústavního soudu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, nález Ústavního soudu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08, nález Ústavního soudu ze dne 14. 10. 1999, sp. zn. III. ÚS 35/99, či nález Ústavního soudu ze dne 29. 3. 2011, sp. zn. III. ÚS 3606/10).
36. Městský soud ověřil, že žalovaný v napadeném rozhodnutí prezentoval své závěry způsobem, jenž nebrání jejich věcnému přezkumu soudem v tomto řízení a dostál v tomto ohledu veškerým relevantním zákonným a navazujícím judikатурním východiskům přezkoumatelnosti rozhodnutí správních orgánů. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí, jakož i rozhodnutí prvostupňového, jsou jednoznačně seznatelné důvody, pro které správní orgány shledaly žalobce vinným z projednávaného přestupku, jakož i úvahy, jimiž byly při posouzení jednotlivých zákonných hledisek ve svých závěrech vedeny. Z odůvodnění obou rozhodnutí je zřejmé, z jakého skutkového stavu správní orgány vycházely, jak vyhodnotily pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudily. Ostatně to, že žalobce brojil proti napadenému rozhodnutí argumentací vznesenou v žalobních námitkách svědčí o tom, že porozuměl, na základě jakých důkazů správní orgány dospěly k závěru o jeho vině a jak uvážily o výši pokuty včetně změny její výše v napadeném

rozhodnutí. Žalovaný se rovněž beze zbytku vypořádal se všemi odvolacími námitkami žalobce, přičemž své závěry logicky odůvodnil. Napadené rozhodnutí tak není zatíženo žádnými vadami, které by zakládaly jeho nepřezkoumatelnost, resp. které by bránily jeho věcnému přezkumu ze strany soudu.

37. Ze správního spisu soud zjistil následující, pro rozhodnutí ve věci podstatné skutečnosti:
38. Žalovaným správním orgánem byl soudu předložen originál spisového materiálu obsahující ručně psaný spisový přehled – soupis součástí spisu. Z něj je patrné, že spisový materiál sestává z dokumentů založených pod pořadovými čísly 1 až 9.
39. Pod pořadovým číslem 1 je založen exekutorský zápis 091 EZ 21/17 (celkem 6 listů), sepsaný dne 21. 2. 2017 exekutorským kandidátem, pověřeným soudní exekutorkou JUDr. Ingrid Švecovou, Exekutorský úřad Praha 3, v němž je uvedeno osvědčení skutkového děje podle § 77 a násl. exekučního řádu. Co do obsahu je popisem objednání, provedení, stvrzení a zaplacení přepravy učiněné vozidlem tovární značky Volkswagen Passat, SPZ: X s řidičem „J.“. Přeprava byla provedena na trase ulice Táboritská 16/24, Praha 3 s cílovým místem ulice Kolovratská 3, Praha 10 v době od 15:58 hodin do 16:14 hodin. Cestujícím, který si přepravu objednal, a byla mu poskytnuta, byl exekutorský kandidát na základě dohody uzavřené mezi soudní exekutorkou JUDr. Švecovou a Sdružením pražských provozovatelů TAXIslužby z. s., přičemž úkolem bylo ověření skutkového děje, který za účasti osoby sepisující zápis nastal v souvislosti s objednávkou vozu prostřednictvím mobilní aplikace Uber, a zároveň osvědčení stavu věci, a to zejména, zda je vozidlo přistavené na základě objednávky mobilní aplikace Uber označeno jako vozidlo taxislužby, zda je uvnitř vozidla viditelný taxametr, ceník jízdného, jméno a příjmení, příp. obchodní firma dopravce, a průkaz řidiče taxislužby. Exekutorský zápis dále obsahuje přílohy, vztahující se k provedené přepravě, a to fotodokumentaci displeje mobilního telefonu, dokládající způsob objednání přepravy přes aplikaci Uber (přílohy č. 2 a 3), fotografie exteriéru a interiéru vozidla SPZ: X (přílohy č. 4 a 5), e-mailem zaslaný rozpis jízdného s údaji o přepravě (příloha č. 6) a fakturu za přepravu (příloha č. 7).
40. Pod pořadovým číslem 2 je založen výpis z veřejné části živnostenského rejstříku, týkající se žalobce (celkem 1 list), z něhož mj. vyplývá, že žalobce má zapsán od 8. 8. 2016 na dobu neurčitou předmět podnikání „silniční motorová doprava – osobní provozovaná vozidly určenými pro přepravu nejvýše 9 osob včetně řidiče.“
41. Pod pořadovým číslem 3 je založeno oznámení dopravního úřadu o zahájení řízení ze dne 8. 1. 2018, č. j. MHMP 40290/2018 (celkem 2 listy), kterým bylo oznámeno, že s podezřelým dopravcem – žalobcem se zahajuje řízení ve věci podezření z přestupku podle § 35 odst. 2 písm. w) zákona o silniční dopravě.
42. Pod pořadovým číslem 4 je založeno vyjádření žalobce ze dne 29. 1. 2018 (celkem 3 listy), kterým žalobce reagoval na doručené oznámení o zahájení přestupku.
43. Pod pořadovým číslem 5 je založeno oznámení dopravního úřadu o ukončení dokazování ze dne 6. 2. 2018 (celkem 1 list).
44. Pod pořadovým číslem 6 je založeno prvostupňové rozhodnutí (celkem 3 listy).
45. Pod pořadovým číslem 7 je založeno blanketní odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí ze dne 21. 2. 2018 (celkem 1 list).

46. Pod pořadovým číslem 8 je založeno odůvodnění odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí ze dne 21. 2. 2018 (celkem 3 listy).
47. Pod pořadovým číslem 9 je založena překládací zpráva k podanému odvolání (1 list).
48. Při posouzení věci vycházel soud z následující právní úpravy.
49. Podle § 77 exekučního řádu *exekutor na žádost sepíše exekutorský zápis o osvědčení skutkového děje nebo stavu věci, například splnění dluhu, stavu nemovitých věcí, bytů a nebytových prostor, jestliže jimi mohou být prokázány nároky v řízení před soudem nebo jiným státním orgánem a jestliže se skutkový děj udál v přítomnosti exekutora nebo jestliže se exekutor přesvědčil o stavu věci.*
50. Podle § 79 odst. 2 exekučního řádu *exekutorský zápis je veřejnou listinou.*
51. Podle § 51 odst. 1 správního řádu *k provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Jde zejména o listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek.*
52. Podle § 53 odst. 3 správního řádu *listiny vydané soudy České republiky nebo jinými státními orgány nebo orgány územních samosprávních celků v mezích jejich pravomoci, jakož i listiny, které jsou zvláštními zákony prohlášeny za veřejné, potvrzují, že jde o prohlášení orgánu, který listinu vydal, a není-li dokázán opak, potvrzují i pravdivost toho, co je v nich osvědčeno nebo potvrzeno.*
53. Z podané žaloby, dalších podání žalobce, jakož i z ústního přednesu před soudem, je zřejmé, že stěžejní a stále se opakující a zdůrazňovanou námitkou žalobce je tvrzení nezákonnosti exekutorského zápisu, resp. nezákonnosti postupu osoby, která zápis pořídila, okolností pořízení zápisu a jeho (ne)relevance v procesu dokazování. Devátý senát městského soudu se vypořádáním této námitky zabýval již ve svých rozsudcích ze dne 22. 2. 2023, č. j. 9A 43/2021 – 57 a č. j. 9A 48/2021-65. S nosnými myšlenkami v nich uvedenými se devátý senát ztotožňuje i v této věci a v dalších úvahách, týkajících se exekutorského zápisu, z nich proto vychází.
54. Otázkou přípustnosti exekutorského zápisu jako důkazu v přestupkovém řízení na úseku provozování taxislužby se Městský soud v Praze již opakovaně zabýval a dospěl k závěru, že je přípustný a že exekutorským zápisem nedošlo k zásahu do soukromí (rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 14. 11. 2019, č. j. 10 A 121/2017-39, a ze dne 24. 7. 2020, č. j. 5 A 84/2017-62). Rozdílem mezi nyní projednávanou věcí a zmíněnými rozsudky je však skutečnost, že v případě těchto dvou rozsudků byl exekutor/exekutorský kandidát pouhým pasivním pozorovatelem osvědčovaného děje, zatímco v nyní projednávaném případě byl skutkový děj (provedení přepravy) přímo exekutorkou vyvolán, a to pod smyšlenou identitou. Soud nicméně zdůrazňuje, že tyto rozdíly neopodstatňují odchýlení se od názoru, že exekutorský zápis je obecně jako důkaz v přestupkovém řízení přípustný jako důkaz listinou podle § 51 a § 53 správního řádu.
55. Městský soud v rozsudcích ze dne 16. 12. 2021, č. j. 10 A 141/2020-53, ze dne 11. 11. 2021, č. j. 11 A 63/2021-41, a ze dne 17. 5. 2022, č. j. 11 A 80/2021-48, dospěl k závěru, že exekutorský zápis je možné použít i v případě, že exekutor/exekutorský kandidát byl tím, kdo přepravu objednal a sám se nechal přepravit. K tomu však zdejší soud v rozsudku ze dne 8. 3. 2022, č. j. 11 A 90/2021-66, podotkl, že pokud byl soudní exekutor natolik aktivní při vytváření osvědčované skutečnosti, že si vytvořil i skrytou identitu, nelze takové jednání označit za nestranné a z tohoto důvodu nemůže rozhodnutí v přestupkovém řízení stát

výlučně na exekutorském zápisu. Totiž postup, jakým byla listina i v tomto případě exekutorským kandidátem pořízena, vyvolává pochybnosti o zákonnosti tohoto zápisu jako veřejné listiny tak, aby její obsah byl vzat za osvědčení stavu věci, který popisuje. Soud přisvědčuje žalobci a ostatně i hodnocení jiných senátů Městského soudu v Praze v obdobných věcech, že pokud je exekutor/exekutorský kandidát do skutkového děje zapojen natolik, že tento děj vyvolá, je tohoto děje účasten a neoznačuje se jako exekutor/exekutorský kandidát (když vystupuje pod jinou identitou), nelze usuzovat na zákonnost pořízení exekutorského zápisu ve smyslu § 77 exekučního řádu a k takovému zápisu nelze přistupovat jako k osvědčení určité skutečnosti či děje. V takovém případě totiž osoba, nevystupující jako exekutor/exekutorský kandidát, byť jím je, neosvědčuje děj exekutorským zápisem, a pokud není ani osobou pověřenou k výkonu kontroly dopravním úřadem, pak je pouze obvyklým cestujícím, jehož písemný záznam nebo sdělení, nemůže mít povahu veřejné listiny.

56. Vzhledem k blízké analogii mezi exekutorským zápisem podle § 77 exekučního řádu a notářským zápisem dle § 79 odst. 2 notářského řádu jsou v tomto ohledu relevantní i názory komentářové literatury k notářskému řádu. Podle té notář (obdobně tedy exekutor) „(v) žádném případě nemůže, má-li jít o osvědčení ve smyslu celkové úpravy osvědčování v § 72 a násl., zasahovat do děje, být jeho třeba i jen pasivní součástí nebo děj hodnotit. Jakékoli zásahy notáře, nebo případné ústní projevy v době skutkového děje nebo i před ním či po něm, jsou v rozporu s hlavním smyslem takového osvědčení. Tímto smyslem je pořádit písemný záznam děje, dokumentující to, že vůbec děj nastal a jak proběhl, a to nestrannou, nezávislou a nezáúčastněnou osobou zaručující jistotu, že záznam bude odpovídat skutečnosti. (...) nepříznivé důsledky takového chování notáře nutně by došlo ke znehodnocení významu osvědčení ve shora uvedeném smyslu. Osvědčit skutkový děj může notář jen stanovenou formou, tedy následně písemně, v notářském zápisu. I v samotném osvědčení ve formě notářského zápisu by se měl notář zdržet hodnocení skutkového děje.“ (Jindřich, M. § 79 In: Bílek, P., Jindřich, M., Ryšánek, Z., Bernard, P. a kol. Notářský řád. 5. vydání. Praha: C. H. Beck, 2018, s. 416-417.).
57. Citované závěry komentáře soud považuje za srozumitelné a přesvědčivé, dodává pak, že v posuzované věci se exekutorský kandidát na skutkovém ději nejen podílel, ale také jej navodil, což objektivně vzato nezaručuje nestranné a nezávislé zachycení děje. Předložený exekutorský zápis exekutorského kandidáta ze dne 21. 2. 2017 nelze považovat za exekutorský zápis ve smyslu § 77 exekučního řádu, jelikož pro jeho vyhotovení nebyly splněny zákonné předpoklady. Z toho pak vyplývá, že předmětný zápis není ani nadán důkazní silou veřejné listiny dle § 79 exekučního řádu. Pokud by žalovaný své rozhodnutí postavil pouze na této jedné listině (svou povahou listině soukromé), aniž by k řádnému prokázání skutkového stavu neměl k dispozici jiné, věrohodné důkazy, nemohlo by jeho rozhodnutí v soudním přezkumu obstát.
58. Tak tomu však dané věci nebylo, neboť správní orgány měly k dispozici další doklady, prokazující skutkový stav, které sice byly připojeny k exekutorskému zápisu jako doklady potvrzující pravdivost obsahu zápisu, jejich zdrojem však není exekutorský zápis (exekutorský zápis, resp. tvrzení v něm, je jejich *důsledkem*), neboť byly pořízeny v důsledku provedené přepravy - činnosti dopravce při fungování systému dopravní služby napojené na organizaci této služby založené na aplikaci přepravní služby Uber.
59. Městský soud ve své judikatuře (např. v rozsudku sp. zn. 10 A 121/2017) objasnil podstatu fungování *zprostředkovaných* přepravních služeb na platformě Uber, když s odkazem na evropskou judikaturu nastínil podstatu přepravní služby Uber tak, že se skládá ze dvou

činností (částí), a to ze zprostředkování dopravy, které probíhá elektronicky na dálku pomocí mobilní aplikace, jež je následováno samotnou dopravou poskytovanou jednotlivými řidiči. Tyto dvě činnosti přitom od sebe nelze oddělit, neboť navázání/zprostředkování kontaktu mezi řidičem a cestujícím není samostatnou činností, ani vedlejší činností, když bez této elektronické zprostředkovací platformy by nebylo ani přepravní služby, resp. bez pevného navázání přepravní služby na samotné zprostředkování takto organizované přepravy by nebylo ani odpovídající poptávky zákazníka. Provozovatel takto konstruované zprostředkovatelské aplikace a přepravní služby přitom kontroluje veškeré důležité prvky dopravy cestujícího – tj. cenu za přepravu, dopravce, obznamuje cestujícího s odhadem jízdného, provádí rozpis jízdného i fakturaci a ve všem podstatném komunikuje namísto dopravce se zákazníkem, ovlivňuje motivaci řidičů i motivaci cestujících, jakož i požadavky na řidiče a jejich vozidla. To svědčí o propracovaném a systematickém zasahování organizátora samotné přepravní služby odlišného od dopravce do přepravy vozidly jednotlivých řidičů, tj. včetně žalobce, kteří jsou tak pouze vykonavateli mezi jinými osobami smluvených jízd k požadavku zákazníka. Aplikace Uber tak přebírá roli dispečinku v organizaci přepravy vozy spolupracujících dopravců s tím, že živého dispečera nahrazuje automatizovaný softwarový systém, který distribuuje konkrétní požadavky poptávajících zákazníků po přepravní službě, mezi nasmlouvané dopravce za úplatu odpovídající předem stanovené cenové představě nabízející smluvní strany (čili samotným zprostředkovatelem a organizátorem přepravy), vyjádřené před jízdou předmětným odhadem ceny, a po jízdě fakturaci samotného jízdného podle skutečných podmínek ovlivňujících výslednou cenu.

60. Právě v projednávané věci svědčí doklady připojené k „exekutorskému zápisu“ o tom, že byla provedena přeprava určité cestující osobě po elektronicky proběhlém zprostředkování společností Uber, a to určitým vozidlem. Uvedené doklady nejsou „deriváty“, jak je nazývá žalobce, ale jsou samostatnými listinami, nevyvozenými z exekutorského zápisu, ale vystavenými v rámci uvedeného systému přepravní služby, což soud shodně se žalovaným považuje z hlediska předmětné skutkové podstaty přestupku, pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí za rozhodující. Pro takový závěr tedy skutečnost, že exekutorský kandidát neuvedl svou pravou identitu je významná jen pro posouzení (ne)zákonnosti „exekutorského zápisu“, ale nemůže vyvrátit skutečnost vyplývající z předložených dokladů, tedy že přeprava byla poskytnuta osobě s identitou či jménem uvedených v dokladech o přepravě, a to prostřednictvím aplikace Uber. Jedině rozhodné tedy je, že taková přeprava byla přes platformu Uber cestující osobě poskytnuta vozidlem uvedeným v mobilní aplikaci, a že tato mobilní aplikace v objednávce odpovídá vystavené stvrzence o přepravě a následné faktuře vystavené ve jménu žalobce. Uvedené doklady o jízdě, popsané soudem již výše, naprosto odpovídají spojitosti služby zprostředkování s návazným a neoddelitelným systémem dopravní služby v systému aplikace Uber.
61. Jestliže doklady, jímž je stvrzenka o přepravě a faktura, obojí ve věcné i časové návaznosti na důkaz fotodokumentací displeje mobilu při objednávce, byly vystaveny v důsledku jízdy a teprve na základě nich byl pořízen napadený „exekutorský zápis“, není důvodu, aby jejich pořízení a jejich obsah byly shodně jako exekutorský zápis považovány za důkazně nepoužitelné, neboť jsou důkazními prostředky ve smyslu § 51 správního řádu. „Exekutorský zápis“ v tomto případě má důkazní váhu toliko listiny, jejíž obsah je určitým tvrzením, které může sloužit jako podnět k prověření toho, co je v ní zaznamenáno, není však jedinou listinou zachycující děj předmětné přepravy vedoucí k náležitému zjištění skutkového stavu věci. „Exekutorský zápis“ sám o sobě nemůže dostatečně osvědčit

skutkový stav věci, avšak pokud vychází z důkazů prioritně existujících před jeho pořízením a objektivně posouditelných na základě jejich věcné a časové spojitosti, je tvrzením věrohodným a v dané věci nevyvráceným relevantní argumentací či konkrétními skutečnostmi ze strany žalobce.

62. Předně stvrzenka Uber s datem předmětné přepravy prokazuje poskytnutí přepravy cestujícímu označenému určitou identitou a jménem po konkrétní trase v Praze v určitém čase, včetně všech dalších údajů dle objednávky, s uvedením jména řidiče, označení vozidla, s uvedením ceny, která odpovídá i fakturované částce na faktuře se všemi shodnými údaji dle objednávky přes aplikaci Uber. Žalobce sice v řízení před soudem, v replice a při ústním jednání poukazoval na to, že ve správním řízení popíral, že by taková přeprava byla vůbec uskutečněna, toto jeho zpochybnění přepravy jako takové, však právě na základě vystavených dokladů nemá přesvědčivou oporu ve správním spise. Žalobce v průběhu správního řízení ani v rámci řízení o podané žalobě neuvedl takovou verzi skutkové reality, v níž by byly alespoň tvrzeny, když ne doloženy, skutečnosti, odpovídající jiné verzi skutkového stavu, než vyplývá z dokladů o přepravě. Žalobce kromě paušálního popření zákonnosti předmětného „exekutorského zápisu“ neuplatnil žádnou alternativní skutkovou verzi, kterou by bylo vysvětlitelné vystavení dokladů k předmětné jízdě, ač tak mohl učinit ověřením u platformy Uber, zda přeprava byla skutečně poskytnuta předmětným vozidlem v daný den, na dané trase, jmenovaným řidičem, když byla známa identifikace cestujícího zadaná do aplikace, číslo vystavené faktury a stvrzenka, přičemž bylo uvedeno i jméno této osoby na faktuře (byť odlišné od jména exekutorského kandidáta). Žalobci nic nebránilo, aby v rámci své procesní obrany ve správním řízení skutkové poznatky plynoucí z „exekutorského zápisu“ zpochybnil a předeštl vlastní verzi skutkové reality. Žalobce tak však neučinil a soustředil se především na námitky zpochybňující zákonnost pořízeného „exekutorského zápisu“, ačkoliv tvrzení o jiné identitě cestujícího a návrh výsledkem řídiče nemohly oproti důkazům o přepravě mít na skutkovou podstatu přestupku vliv. Soud přisvědčuje žalovanému v tom, že dle § 52 správního řádu i jím citované judikatury Nejvyššího správního soudu, není správní orgán vázán důkazním návrhem účastníka řízení, a musí vždy provést důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. V souzené věci se s ohledem na skutkovou podstatu jednání (provedení přepravy), které bylo prokázáno ostatními doklady mimo „exekutorský zápis“, a to ve vztahu k žalobci, nebylo zapotřebí provedení výsledku řídiče uvedeného na dokladech o přepravě, i s přihlédnutím k tomu, že žalobcovo tvrzení, že taková přeprava nebyla poskytnuta, které se posunulo do tvrzení, že přeprava nebyla vůbec uskutečněna, je v logickém rozporu s návrhem žalobce na výslech řidiče, který fakturovanou přepravu vykonal. Pokud tedy správní orgány obou stupňů, byť mylně hodnotily důkazní sílu „exekutorského zápisu“ jako takového, dospěly k závěru, že poskytnutí přepravy dokládají přílohy „exekutorského zápisu“, o jejichž pravosti nebyly žádné důvodné pochybnosti, a ty nevznsl ani žalobce, přičemž způsob objednání a poskytnutí přepravy žalobcem prostřednictvím aplikace Uber takovou přepravu potvrzuje, pak nebylo vadou řízení, že správní orgány neprovedly výslech řidiče. Tvrzení žalobce, že dokazování bylo v dané věci omezeno toliko na „exekutorský zápis“, tedy nemá oporu v obsahu správního spisu a je v rozporu se skutečným stavem věci.
63. Soud pro dokreslení zjištěných skutečností poukazuje také na nepřehlédnutelnou okolnost, že v souzené věci nebyly doklady o přepravě vystavené uvedeným způsobem výjimkou, neboť takové listinné důkazy se objevují téměř shodně a systémově v řadě jiných obdobných věcí přestupků, takže lze stěží v této projednávané věci usuzovat na nepravdivé, smyšlené či

vykonstruované vystavení dokladů o přepravě či přináležející (omylem či úmyslem) jinému dopravci.

64. Městský soud pro úplnost uvádí to, co vyslovil i v řadě dalších rozsudků, totiž že neshledal důvodnou námitku žalobce, že „exekutorský zápis“ je utajovaným zachycováním projevu. Již z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Afs 60/2009-119 jasné plyne, že zachycováním se rozumí záznam technickými prostředky, neboť ty bezprostředně a komplexně zachycují skutečnost ve formě obrazového anebo zvukového záznamu. V „exekutorském zápisu“ jsou zachyceny skutečnosti tak, jak je osoba jej vyhotovující subjektivně vnímala a jaké doklady měla k dispozici. Žádný právní předpis nezapovídá, aby soukromá osoba učinila jízdu vozidlem taxislužby (kterou je i Uber), a to i pod odlišným jménem, načež v případě, kdy se domnívá, že byl porušen zákon, o tom učinila oznámení příslušným správním orgánům, v němž uvede svůj popis skutkových okolností. Jak v podání, tak v „exekutorském zápisu“ se nejedná o zachycení osobního projevu řidiče taxislužby technickými prostředky, a proto není s to zasáhnout do soukromí žalobce. Nadto nosným důvodem napadeného a prvostupňového rozhodnutí nejsou osobní projevy, ale technikálie o způsobu objednání a provedení samotné přepravy.
65. Žalobce však byl v dané věci uznán vinným z přestupku, jehož *skutková podstata* nespočívá v jednání řidiče nebo ve vybavení vozidla, jehož popis by závisel na osobě cestujícího a jeho tvrzení, ale *spočívá v právním statutu vozidla, jímž byla přeprava uskutečněna*, totiž v tom, že vozidlo, jímž byla uskutečněna přeprava, nebylo evidováno v evidenci vozidel taxislužby.
66. Přestože tedy ze shora uvedených důkazů má soud společně se správními orgány za prokázané, že přeprava byla zaznamenáným vozidlem shora popsáným způsobem provedena, správní spis v nyní projednávané věci, tak jak byl shora podrobně zrekapitulován, neobsahuje na rozdíl od řízení ve výše citovaných věcech sp. zn. 9A 43/2021 a sp. zn. 9A 48/2021 žádný důkaz vztahující se k zjištění, že vozidlo, jímž byla přeprava provedena, není zapsáno v evidenci vozidel taxislužby. Pro závěr, že přeprava poskytnutá prostřednictvím aplikace Uber osobě s identitou či jménem uvedeným v dokladech o přepravě, byla uskutečněna *vozidlem, které není evidováno jako vozidlo taxislužby*, totiž neexistuje v předloženém spisovém materiálu jediný doklad.
67. Ve správním spise není založen ani výpis z rejstříku podnikatelů v silniční dopravě, z něhož by plynulo, že vozidlo Volkswagen Passat, SPZ: X, není v evidenci vozidel provozovaných jako taxi, ani jakýkoli jiný doklad dokládající takovou skutečnost. V napadeném a v prvostupňovém rozhodnutí sice je takový důkaz obecně označen, avšak není nijak konkretizován ani datem pořízení či specifikací vozidel, která se v evidenci vozidel taxislužby k rozhodnému dni nacházejí.
68. Správní orgány tak pochybily, pokud svá rozhodnutí založily na zjištění, které není opřeno o obsah správního spisu a pro jehož podporu neexistuje ve spisovém materiálu žádný důkaz.
69. Závěrem soud dodává, že s ohledem na důvody zrušení napadeného rozhodnutí by byl věcný přezkum námitek směřujících proti výši trestu předčasný. Shodně jako rozsudek zdejšího soudu ze dne 7. 6. 2022, č. j. 18 A 35/2021-57 a rozsudek zdejšího soudu ze dne 29. 6. 2023, č. j. 17A 50/2021 - 50, soud pro úplnost odkazuje na rozsudky zdejšího soudu i Nejvyššího správního soudu, které se těmito námitkami zabývaly a reagovaly na uplatněné argumenty žalobce (rozsudky zdejšího soudu ze dne 16. 12. 2021, č. j. 10 A 141/2020-53, ze dne 8. 3. 2022, č. j. 11 A 90/2021-66, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2021, č. j. 1 As 286/2020-38, a ze dne 16. 5. 2019, č. j. 9 As 56/2019-28).

VIII. Závěr a náklady řízení

70. Na základě shora uvedených skutečností proto soud napadené rozhodnutí zrušil pro vady řízení podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť skutkový stav, který vzaly správní orgány za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve spisovém materiálu. Podle § 78 odst. 4 s. ř. s. soud věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, v němž je žalovaný vázán právním názorem soudu vyjádřeným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
71. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud dle § 60 odst. 1 s. ř. s. V řízení měl plný úspěch žalobce, soud proto rozhodl, že žalovaný je povinen zaplatit žalobci do rukou jeho zástupce na nákladech řízení částku 15 342 Kč do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku. Výše nákladů řízení o žalobě sestává ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč [položka 18 bod 2 písm. a) sazebníku poplatků k zákonu č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích] a z odměny za zastoupení advokátem v rozsahu třech úkonů právní služby (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby a účast na jednání před soudem) po 3 100 Kč za úkon dle § 11 odst. 1 písm. a), g) na základě § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bod 5 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, včetně třech režijních paušálů po 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Jelikož zástupce žalobce doložil, že je plátcem DPH, zvyšují se náklady řízení v rozsahu odměny za právní zastoupení ve smyslu § 57 odst. 2 s. ř. s. o částku 2 142 Kč odpovídající této dani. Náhradu nákladů řízení za písemné podání ze dne 23. 1. 2022 a 9. 6. 2022, v němž zástupce žalobce toliko shrnul a zopakoval žalobní námítky a poukázal na judikaturu zdejšího soudu, soud žalobci nepřiznal, neboť se nejedná o účelně vynaložené náklady.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 27. září 2023

JUDr. Naděžda Řeháková v. r.
předsedkyně senátu